

NÚRIA

Açò, pot parèixer més una historia real ,en compte de ser un conte de fantasia. Tracta la historia d'una família mitjanament bé, vull dir, de bons que eren, no eren rics però no podien queixar-se. Tenien dos filles: una li deien Núria i l'altra li deien Lucia. Dos xiquetes que tenien moltes amigues. Els agradava molt jugar amb elles i també els agradava anar a l'escola. És increïble, però eren molt semblants l'una a l'altra, l'única diferència era que una de les xiquetes era més grosseta, però dins del grup de les seues amigues no es veia diferent ja que no era, era igual, una xiqueta .Acabaren el cicle de l'escola, és a dir, primària i tot anava de meravella però ,vingué l'hora de d'anar a l'institut. En eixe moment sa mare li va dir:

- Perquè eixa por Núria?- i ella contestà:

- Mare perquè totes seran més guapes.- Sa mare li va dir:

- Mira Núria cada persona és com és i ningú és igual, i cada u té la seua diferència.-

Núria conforme li ho va acceptar a la mare. En això, que aplegà el dia d'anar a l'institut i va anar a classe. Al principi anava bé, si et podia dir això. Núria, era bona estudiant i molt bona, les notes eren fabuloses i ella cada dia intentava superar-se a ella mateixa. I demostrar que traguent bones notes, tots s'oblidaren de que la diferència de ser un poc més grosseta que les demés, la passarien per alt .Un dia se varen creuar un grup de xiquetes pel costat d'ella, i ahí sigué la primera sensació que ja s'havien donat compte de que Núria, segons elles era diferent, per com la varen mirar. Primer, es burlaven en paraules, després la perseguïen. Intentaven fer-li un poc de por i fins i tot un dia varen intentar ficar-li la cameta i tirar-la per les escales.

Núria mai es defenia, aplegava a casa es posava a estudiar i després es callava de tot. Finalment cansada de tot li va dir al pare i a la mare:

- No vull estudiar més.- Els pares digueren:

- Núria si tu sempre volies estudiar!- Ella va contestar:

- Ara no , ara ja estic cansada.-

Núria va deixar l'institut en molta pena. A Núria li costà afrontar-ho, i temps després, un dia va contar als pares les seves raons. Ells es varen quedar bocabadats.

Núria es va fer major i trobà una bona feina. Hui en dia, té una família que la vol molt, una família que aquella diferència que aquelles xiquets li varen trobar, no li donaren mai importància. Els seus pares i fins i tot les seues verdaderes amigues, aquelles que la consideraven una bona xica a primària. Al cap d'uns anys Núria es va trobar en una d'aquelles xiquetes de l'institut. Núria ahí es va donar compte que era ella qui tenia doble valor, per que aquella xica en molta pena la seua vida no havia sigut gens bonic i Núria llevant d'aquella mala experiència que havia patit de jove, tenia una vida fabulosa. Ara apleguem al final d'esta història que a vegades és la realitat . Quan passe alguna igual que li va passar a Núria, hi ha que contar als pares, mestres i amics i no callar-se .